

Arrest

nr. 206 676 van 10 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 15 mei 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 mei 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 mei 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 13 juni 2018.

1.3. Op 20 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 juni 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren en getogen in Ciudad Bolivar en bezit u het Venezolaanse staatsburgerschap. Op de leeftijd van 11 à 12 jaar ontdekte u dat u zich aangetrokken voelde tot jongens. U vertelde dit aan uw nichtje J.(...), die u dit doorvertelde aan uw medeleerlingen en aan uw broers. Zij reageerden erg afwijzend. Toen u 14 jaar oud was, leerde u een zekere G.(...) kennen. U wist niet dat hij homoseksueel was maar G.(...) zocht zelf contact met u. U begon vervolgens een relatie met hem die vier à vijf jaar duurde. Sinds de leeftijd van 14 à 15 jaar werkte u in de buurt van de mijnen van Guayana, waar u aanvankelijk lottotickets verkocht en nadien de eigenaar van een klein winkeltje werd. De laatste twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela bezat u eveneens een molentje vlakbij de rivier, waarmee u goud probeerde te delven. In 2008 leerde u uw huidige partner J.(...) M.(...) G.(...) kennen. U werkte toen gedurende één à twee maanden in een restaurant in Caracas, in de hoop er een nieuw leven uit te bouwen. J.(...) M.(...) was actief als ober in hetzelfde restaurant. Omdat u er werd uitgelachen door uw collega's omwille van uw homoseksuele geaardheid, besloot u te stoppen met uw werk in het restaurant. U wisselde echter wel telefoonnummers uit met J.(...) M.(...) en u ging kort nadien samenwonen in uw appartement in Caracas. Verder ondervond u in Venezuela geen andere problemen omwille van uw geaardheid. Op aanraden van uw zus, die u zei dat het goed zou zijn om een zoon te hebben die in de toekomst voor u zou kunnen zorgen, besloot u om met wederzijdse toestemming met een zekere M.(...) E.(...) S.(...) R.(...) een kind te krijgen. Zij wenste ook een kind en was op de hoogte van het feit dat u homo bent. U bedreef twee à driemaal de liefde met haar, waarna zij zwanger werd. In 2015 werd uw zoon J.(...) M.(...) geboren. U probeerde hem en zijn moeder zo goed mogelijk te ondersteunen door middel van regelmatige financiële bijdragen. In september 2017 werd u door een lid van de guerrillabeweging geïnformeerd dat u niet langer in de omgeving van de mijnen mocht werken. U moest al uw spullen achterlaten en u diende te vertrekken. U trok naar uw zus A.(...) Z.(...) in Ciudad Bolivar. U informeerde haar dat u wenste te werken in de mijnen van Icabaru, maar zij raadde u dat af uit vrees voor de guerrillero's die ook daar aanwezig waren. Na een contact met uw vriendin M.(...) F.(...) die in Spanje woonde, informeerde deze u dat ze u kon helpen met de aankoop van een ticket naar Europa. In november 2017 verliet uw partner J.(...) M.(...) Venezuela en trok naar Ecuador. Uzelf besloot om Venezuela op 25 december 2017 te verlaten en naar de Dominicaanse Republiek te reizen. U verbleef vervolgens gedurende vijf maanden in de hoofdstad Santo Domingo samen met een vriend. Op 14 mei 2018 reisde u vanuit Santo Domingo naar België. Op 15 mei 2018 werd de toegang tot het Belgische grondgebied u op de luchthaven Brussel Nationaal evenwel ontzegd omwille van een onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen. U werd overgebracht naar het transitcentrum 'Caricole' van waaruit u op 17 mei 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de algemene economische en onveiligheidssituatie: u vreest zomaar te worden opgepakt en ondervraagd en/of vermoord te worden. U vreest ook de homofobie die er heerst in Venezuela. U vreest tot slot problemen omdat u in het buitenland bent geweest. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort (uitgegeven op 5 juli 2015), een kopie van uw vluchtgegevens en uw hotelboeking in België, en 18 foto's in verband met de problematische economische en veiligheidssituatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u beweerde bij aankomst op 15 mei 2018 als toerist naar België te zijn gekomen en verzocht pas twee dagen later, op 17 mei 2018, om internationale bescherming – en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Betreffende uw vrees voor homofobie in Venezuela, kan er vooreerst enigszins getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid. Naast het feit dat u hierover niets tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft, had u slechts weinig informatie over de mannen met wie u jarenlang een relatie had. Zo herinnerde u zich niet eens de familienaam van G.(...) met wie u een vijftal jaar samen was (CGVS, p. 10). U wist niet te zeggen hoeveel broers of zussen hij had en u kende deze evenmin bij naam. Ook wist u niet hoe zijn ouders heetten (CGVS, p. 14). Hoewel u een tiental jaar samen was met J.(...) M.(...) en met hem jarenlang samengewoond heeft, wist u niet te zeggen in welk jaar hij geboren was. U stelde dat zijn beide ouders overleden waren, maar u kende hun namen niet, wist niet wanneer ze gestorven waren en waaraan ze overleden waren. Evenmin kende u de namen van zijn broers en zussen (CGVS, p. 9). U had voorts geen enkel (begin van) bewijs van uw relatie met J.(...) M.(...). Zo stelde u niet over foto's te beschikken van jullie beiden, omdat jullie voorzichtig waren en u de reputatie, het werk en de eer van J.(...) M.(...) wenste te beschermen (CGVS, p. 21). Dat u over geen enkele foto beschikt van jullie beiden samen, hoewel u gedurende tien jaar een relatie met hem had, lijkt echter erg onwaarschijnlijk. Het feit dat u weinig informatie had over uw beweerde partners, met wie u jarenlang een intieme relatie had, en dat u uw tienjarige relatie met J.(...) M.(...) niet met foto's kon aantonen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde geaardheid. Dit wordt bevestigd doordat u geen organisaties kende die in Venezuela opkomen voor de rechten van de LGBT-gemeenschap (CGVS, p. 14). Evenmin kende u bekende Venezolaanse homo's of lesbiennes. U verwees in dit verband enkel naar Ricky Martin, die evenwel van Puerto Rico afkomstig is. U kende geen enkele andere bekende internationale homo of lesbienne (CGVS, p. 15).

Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat het enige probleem dat u ondervond omwille van uw homoseksuele geaardheid was dat u door uw collega's in het restaurant waar u korte tijd aan de slag was als keukenhulp, werd uitgelachen. U situeerde deze feiten ongeveer negen jaar geleden, op het moment dat u uw partner J.(...) M.(...) leerde kennen. U had geen andere problemen (CGVS, p. 15). Dat u negen jaar geleden in het kader van uw toenmalige job door uw collega's werd uitgelachen, is echter in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat, zonder dat het expliciet werd uitgesproken, uw entourage op de hoogte was van uw geaardheid, dat u jarenlang met uw partner kon samenwonen en dat u ook in het homoseksuele milieu in Caracas kon uitgaan (CGVS, p. 8-10; p. 12-15).

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met de guerrillabeweging dichtbij de goudmijnen van Guayana – u werd er door de guerrillabeweging in september 2017 weggejaagd en mocht er sindsdien niet meer werken – dient nog te worden opgemerkt dat, naast het feit dat u uitdrukkelijk aanstipte niet te weten of u sinds uw probleem met de guerrillabeweging nog steeds werd gezocht (CGVS, p. 20), u ook hierover met geen woord repte tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken: **u verklaarde er zelfs expliciet dat u behalve de door u ingeroepen economische problemen geen andere problemen (noch met de autoriteiten, noch met medeburgers) had** (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4, 3.5 en 3.6). U vertelde dit naar eigen zeggen niet omdat u dacht dat het niet relevant was (CGVS, p. 4). Evenmin maakte u enige melding van uw jarenlange professionele activiteiten nabij de mijnen van Guayana tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 12). Nochtans zou u daar volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal reeds sinds de leeftijd van 14 à 15 jaar, i.e. meer dan twintig jaar, gewerkt hebben (CGVS, p. 3). Het roept dan ook de nodige vragen op dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel melding maakte van uw job als keukenhulp in een restaurant in Caracas, maar met geen woord repte over uw jarenlange activiteiten in de omgeving van de mijnen van Guayana. Dit gegeven op zich tast de geloofwaardigheid van uw beweerde werkzaamheden in de buurt van de mijnen van Guayana en bijgevolg uw beweerde probleem met de guerrillabeweging fundamenteel aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u de economische omstandigheden in Venezuela vreest en dat u er vreest te sterven van de honger (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5). U legde in dit verband een aantal foto's neer van betogingen naar aanleiding van het gebrek aan voedsel in Venezuela, waaraan u zelf nooit heeft deelgenomen (CGVS, p. 18-19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u de eigenaar bent van een appartement in Caracas (CGVS, p. 7) en dat u inkomsten had uit arbeid. Uw inkomsten bleken net voldoende te zijn om zowel u als uw broers te onderhouden en u stond een deel van uw loon af om uw kind te onderhouden: dit was meer dan het minimumloon (CGVS, p. 11; p. 17). Bovendien blijkt uit de inhoud van uw paspoort dat u in het verleden, meer bepaald van 8 april 2016 en tot 6 mei 2016, in staat was om een reis naar het buitenland, meer bepaald naar de Dominicaanse Republiek, te financieren en van daaruit naar Venezuela terug te keren. Ook was u in staat om in december 2017, met financiële ondersteuning van kennissen in Spanje, een reis naar Europa te financieren (CGVS, p. 4). Aan de door u beweerde inbeslagname van uw spullen waarmee u in de mijn werkte (CGVS, p. 20), kan, zoals hierboven aangegeven, geen geloof gehecht worden. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In verband met uw vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS, p. 20), betwist het Commissariaat-generaal niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond – u kende nooit problemen met de Venezolaanse autoriteiten en u had in Venezuela geen politieke activiteiten (CGVS, p. 18) –, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit, temeer daar u in 2016 al in het buitenland heeft verbleven en toen probleemloos naar Venezuela kon terugkeren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U riep in dit verband de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela in – in Venezuela gebeuren er veel moorden en worden mensen als dieren afgeslacht – (CGVS, p. 6; p. 19-20) en legde een aantal foto's neer ter staving van het geweld (onder meer tegen betogers) (CGVS, p. 19).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen.

Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het Commissariaat-generaal erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Betreffende het ontbreken van gezondheidszorg in uw land – het is onder meer heel moeilijk om aan medicatie te geraken – (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 19), kan erop gewezen worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of (uw) medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dat de gebrekkige gezondheidszorg in Venezuela al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen in de gezondheidssector dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw reisroute wordt immers niet getwijfeld. Dat er geweld is in Venezuela en dat delen van de bevolking honger lijden, zoals u met de foto's over de algemene situatie in Venezuela wenste aan te tonen, wordt evenmin betwist. Hierboven is echter reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat u er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel - aangaande het statuut van vluchteling -, afgeleid uit de schending de materiële motiveringsplicht en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, bevestigt verzoeker dat hij zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van het aan de gang zijnde conflict in Venezuela, omwille van het homofobe klimaat in zijn thuisland en omdat hij er problemen kende met de guerrillero's. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"Voorafgaande opmerking:

Bij aankomst in het centrum Caricole werd aan verzoeker een advocaat toegewezen. Deze advocaat heeft verzoeker nooit bezocht. Verzoeker werd niet voorbereid op zijn asielaanvraag en werd ook niet bijgestaan door deze advocaat op zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker is zeer laag geschoold. (Hij ging amper naar school. Vanaf de leeftijd van 12 jaar verkocht hij lottoticketjes en wat later startte hij een klein winkeltje in de buurt van de mijnen van Guayana). Hij wist niet wat belangrijk was voor zijn asielaanvraag. Hij wist bijvoorbeeld niet dat hij internationale bescherming kon vragen omwille van discriminatie (in de ruimste zin van het woord) wegens zijn geaardheid. Medebewoners vertelden hem dat "alle mensen van Venezuela" vrijgesteld worden en verblijfsrecht krijgen.

Hij begreep daarom niet waarom vragen gesteld werden in verband met zijn geaardheid. Hij dacht dat deze vragen irrelevant waren en heeft onder meer in die context het gehoor met het CGVS lichtzinnig opgevat. Verzoeker heeft klacht neergelegd tegen de betrokken advocaat (zie bijlage). Verzoeker wenst volgende toelichtingen te verschaffen.

1.

Aangaande zijn reisdoel:

(...)

Verzoeker stelt naar Europa te zijn gereisd om asiel aan te vragen. Zijn einddoel was Spanje, daar hij de Spaanse taal spreekt. Hij kwam niet als toerist naar Europa, dan wel om internationale bescherming te vragen.

2.

Aangaande zijn geaardheid

(...)

Verzoeker is zonder de minste twijfel homoseksueel.

Zoals voormeld, werd verzoeker niet voorbereid op zijn interviews en zag hij de relevantie niet in van de vragen betreffende zijn geaardheid. Hij was amper 11 jaar oud toen hij voelde dat hij aangetrokken was door andere jongens. Hij is opgegroeid als homoseksuele man in een homofob klimaat en heeft in zekere zin alle problemen die hiermee gepaard gaan "aanvaard". Hij heeft zijn leven hieraan leren aanpassen. Wat niet wegneemt dat het voor verzoeker een grote opluchting zou zijn als hij eindelijk zou kunnen leven, zonder beperkingen, overeenkomstig zijn geaardheid.

Wat betreft zijn "relatie" met G.(...), deelt verzoeker mee dat G.(...) zijn jeugdvriendje betrof. Zij leerden elkaar kennen als kinderen van 9 jaar en experimenteerden samen. Men kan hier niet spreken van een "relatie" onder "mannen". Verzoeker is nu een man van 38 jaar en herinnert zich niet veel van de familie van G.(...), wat volstrekt realistisch is.

Wat betreft zijn partner J.(...), bevestigt verzoeker lang samen geweest te zijn met hem, samengewoond te hebben... Verzoeker heeft wel degelijk foto's van hem met zijn partner J.(...). Hij legt deze neer ter staving van zijn geaardheid. Hij legt ook foto's neer van zichzelf.

Ten gevolge van zijn geaardheid, diende hij zijn werk op te geven in het restaurant, wat voor verzoeker een ingrijpende ervaring was.

3. Aangaande de problemen met de guerrillabeweging

(...)

Verzoeker heeft wederom de problemen die hij heeft gekend met de guerrillabeweging geminimaliseerd. Hij kende in het verleden problemen met de guerrillabeweging en het is niet uitgesloten dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn thuisland opnieuw problemen zal kennen met de guerrilla.

(...)" Verzoeker besluit met een theoretische uiteenzetting over het begrip "gegronde vrees voor vervolging" en de stelling dat in casu een gegronde vrees voor toekomstige vervolging zeker aanwezig is, enerzijds omwille van zijn geaardheid en anderzijds omdat hij gekend is bij de guerrillabeweging.

2.2. In een tweede middel - aangaande de subsidiaire beschermingsstatus -, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij licht toe: "Venezuela gaat door een zeer ernstige crisis, die steeds erger wordt.

De Venezolaanse regering werkt in een omgeving van zowel nationale als internationale vijandigheid tegen het land. De oppositie wil met alle middelen het 'regime' omverwerpen: gewelddadige straatprotesten, het niet erkennen van verkiezingsresultaten, sabotage van de economie door de weigering van hun vele medestanders in de bedrijfswereld om te produceren en zo schaarste van basisproducten te veroorzaken, oproepen tot buitenlandse militaire interventie, plannen van een staatsgreep... Het gevolg is dat er een situatie van algemene onveiligheid is ontstaan, dat er onvoldoende voedsel beschikbaar is...

In tegenstelling tot de motivering van het CGVS, gaat het niet louter over het feit dat België gekenmerkt wordt door een betere socio-economische situatie. Als verzoeker dient terug te keren naar Venezuela zal hij blootgesteld worden aan handelingen in strijd met artikel 3 EVRM (artikel 48/4 §2, b). Verzoeker had inderdaad een bescheiden job (had) en is ook eigenaar van een bescheiden appartementje in Caracas. Hij heeft 750 euro spaargeld. In geval van terugkeer, heeft hij geen werk meer en er heerst voedselschaarste en onveiligheid. Het feit dat hij een appartementje heeft, betekent niet dat hij niet zal blootgesteld aan de gevolgen van de crisis waarmee Venezuela te maken heeft.

Ook uit het COI Focus Venezuela blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit (moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel, illegale ontginning van mijnen). Deze misdaden worden gepleegd door individuele misdadigers, lokale bendes, gewapende groeperingen...". Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een klacht tegen verzoekers vorige advocaat en foto's van verzoeker, alsook van hem samen met J..

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) enigszins kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid daar hij slechts weinig informatie had over de mannen met wie hij jarenlang een relatie had, hij over geen enkele foto beschikt van hem samen met J., met wie hij blijkens zijn verklaringen gedurende tien jaar een relatie had, hij geen organisaties kende die in Venezuela opkomen voor de rechten van de LGBT-gemeenschap en hij evenmin bekende Venezolaanse homo's of lesbiennes kende, (ii) het loutere feit dat hij negen jaar geleden, op het moment dat hij zijn partner J.M. leerde kennen, in het kader van zijn toenmalige job door zijn collega's werd uitgelachen onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat zijn entourage op de hoogte was van zijn geaardheid, dat hij jarenlang met zijn partner kon samenwonen en dat hij ook in het homoseksuele milieu in Caracas kon uitgaan, (iii) hij met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen met de guerrillabeweging dichtbij de goudmijnen van Guayana uitdrukkelijk aanstipte niet te weten of hij sinds zijn probleem met deze beweging nog steeds werd gezocht en hij hierover ook met geen woord repte tijdens zijn onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij zelfs expliciet verklaarde dat hij behalve de door hem ingeroepen economische motieven geen andere problemen (noch met de autoriteiten, noch met medeburgers) had, (iv) de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus evenmin rechtvaardigt en uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat hij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, zoals wordt toegelicht, (v) uit het feit dat hij bij een mogelijke terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert, op zich geen reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet blijkt dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, dat de behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen afhangt van zijn individuele omstandigheden, dat kan vermoed worden dat personen die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering bij een terugkeer problemen zullen ondervinden doch nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij een degelijk profiel heeft, noch dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, (viii) hij nog aanhaalt dat het in zijn land heel moeilijk is om aan medicatie te geraken doch de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid is van de Dienst Vreemdelingenzaken zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te beoordelen of (zijn) medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en of de gebrekkige gezondheidszorg in Venezuela al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het EVRM en (ix) de door hem neergelegde documenten niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie daar aan zijn identiteit, zijn nationaliteit en zijn reisroute niet wordt getwijfeld en ook het feit dat er geweld is in Venezuela en dat delen van de bevolking honger lijden niet wordt betwist doch hoger reeds is gebleken dat hij niet heeft aangetoond dat hij bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat hij er een reëel risico zou lopen om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 juni 2018 (CG nr. 1801150), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Waar verzoeker vooreerst opmerkt dat hij niet als toerist naar Europa kwam doch wel om internationale bescherming te vragen en dat zijn einddoel Spanje was aangezien hij de Spaanse taal spreekt, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten overstaan van de Federale Politie op de luchthaven van Zaventem wel degelijk verklaarde dat hij naar Europa is gekomen voor een toeristisch bezoek aan België. Dat hij vervolgens in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken twee dagen later liet optekenen dat hij de intentie had om naar Spanje te reizen en daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 27), doet niets af aan de vaststelling dat hij de Belgische autoriteiten initieel heeft misleid met betrekking tot zijn reismotief, vaststelling welke zijn algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt.

2.6.2. Wat betreft verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“Betreffende uw vrees voor homofobie in Venezuela, kan er vooreerst enigszins getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid. Naast het feit dat u hierover niets tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft, had u slechts weinig informatie over de mannen met wie u jarenlang een relatie had. Zo herinnerde u zich niet eens de familienaam van G.(...) met wie u een vijftal jaar samen was (CGVS, p. 10). U wist niet te zeggen hoeveel broers of zussen hij had en u kende deze evenmin bij naam. Ook wist u niet hoe zijn ouders heetten (CGVS, p. 14). Hoewel u een tiental jaar samen was met J.(...) M.(...) en met hem jarenlang samengewoond heeft, wist u niet te zeggen in welk jaar hij geboren was. U stelde dat zijn beide ouders overleden waren, maar u kende hun namen niet, wist niet wanneer ze gestorven waren en waaraan ze overleden waren. Evenmin kende u de namen van zijn broers en zussen (CGVS, p. 9). U had voorts geen enkel (begin van) bewijs van uw relatie met J.(...) M.(...). Zo stelde u niet over foto's te beschikken van jullie beiden, omdat jullie voorzichtig waren en u de reputatie, het werk en de eer van J.(...) M.(...) wenste te beschermen (CGVS, p. 21). Dat u over geen enkele foto beschikt van jullie beiden samen, hoewel u gedurende tien jaar een relatie met hem had, lijkt echter erg onwaarschijnlijk. Het feit dat u weinig informatie had over uw beweerde partners, met wie u jarenlang een intieme relatie had, en dat u uw tienjarige relatie met J.(...) M.(...) niet met foto's kon aantonen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde geaardheid. Dit wordt bevestigd doordat u geen organisaties kende die in Venezuela opkomen voor de rechten van de LGBT-gemeenschap (CGVS, p. 14). Evenmin kende u bekende Venezolaanse homo's of lesbiennes. U verwees in dit verband enkel naar Ricky Martin, die evenwel van Puerto Rico afkomstig is. U kende geen enkele andere bekende internationale homo of lesbienne (CGVS, p. 15).*

Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat het enige probleem dat u ondervond omwille van uw homoseksuele geaardheid was dat u door uw collega's in het restaurant waar u korte tijd aan de slag was als keukenhulp, werd uitgelachen. U situeerde deze feiten ongeveer negen jaar geleden, op het moment dat u uw partner J.(...) M.(...) leerde kennen. U had geen andere problemen (CGVS, p. 15). Dat u negen jaar geleden in het kader van uw toenmalige job door uw collega's werd uitgelachen, is echter in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat, zonder dat het expliciet werd uitgesproken, uw entourage op de hoogte was van uw geaardheid, dat u jarenlang met uw partner kon samenwonen en dat u ook in het homoseksuele milieu in Caracas kon uitgaan (CGVS, p. 8-10; p. 12-15).”

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Immers, waar hij zijn relatie met G. tracht te minimaliseren, stellende dat G. zijn jeugdvriendje betrof, dat zij elkaar als kinderen van negen jaar leerden kennen en samen experimenteerden en dat men dus niet kan spreken van een “relatie” onder “mannen”, dient de Raad vast te stellen dat deze voorstelling van de feiten niet strookt met verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij liet optekenen dat hij op veertienjarige leeftijd een seksuele relatie aanging met G. en dat deze relatie vier à vijf jaar duurde (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Mede gelet op het feit dat dit verzoekers eerste homoseksuele relatie was, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij - zelfs na al die jaren - nog iets meer kan vertellen over G. en zijn familie dan louter diens voornaam en het feit dat hij de overbuur van zijn zus was (notities persoonlijk onderhoud, p. 10 en p. 14). Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zet zijn geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Ook over zijn partner J.M., met wie hij blijkens zijn verklaringen jarenlang heeft samengewoond, en diens familie kan verzoeker weinig tot geen informatie verschaffen. Verzoeker geeft hiervoor in het verzoekschrift niet de minste verklaring doch bevestigt slechts lang met J.M. samen te zijn geweest, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Voorts stelt verzoeker dat hij wel degelijk foto's van hem en J.M. heeft en hij voegt deze foto's ook toe aan het verzoekschrift ter staving van zijn geaardheid. Het mag echter verbazen dat verzoeker thans, na confrontatie met een negatieve beslissing, plots wél over foto's blijkt te beschikken die zijn relatie met J.M. moeten aantonen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers uitdrukkelijk **“Bewijzen van uw relatie met J.(...) M.(...) Foto's bijvoorbeeld? Foto's, neen. Neen, geen foto's, we zijn altijd voorzichtig geweest met foto's, omdat in Venezuela nemen ze geen blad voor de mond. Tien jaar in een relatie met hem, en geen enkele foto samen? Neen. Wij waren altijd voorzichtig. Omdat we niet wilden uitgescholden worden, vooral hij, omdat hij de rol van de man had. Wij hebben dat nooit gedaan ter bescherming van zijn reputatie, zijn werk, zijn eer.”** (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). De door verzoeker thans bijgebrachte foto's tonen overigens op zich geen liefdesrelatie met de persoon in kwestie - die om het even wie kan zijn - aan en leveren, mede gelet op het uiterst gesolliciteerd karakter ervan, dan ook geen enkel bewijs van zijn beweerde homoseksualiteit.

Met de loutere stelling dat het feit dat hij zijn werk in het restaurant diende op geven ten gevolge van zijn geaardheid voor hem een ingrijpende ervaring was, hetgeen overigens niet naar voor komt uit zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, vermag verzoeker voorts geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dat (1) uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen andere problemen heeft gekend omwille van zijn homoseksualiteit, dat zijn entourage nochtans, zonder dat het expliciet werd uitgesproken, op de hoogte was van zijn geaardheid, dat hij jarenlang met zijn partner kon samenwonen en dat hij ook in het homoseksuele milieu in Caracas kon uitgaan en (2) het loutere feit dat hij negen jaar geleden, op het moment dat hij zijn partner J.M. leerde kennen, in het kader van zijn toenmalige job door zijn collega's werd uitgelachen dan ook onvoldoende zwaarwichtig is om in zijn hoofde gewag te kunnen maken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van een subsidiaire bescherming.

Tot slot kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij nog uiteenzet dat hij door zijn vorige advocaat niet werd voorbereid op zijn interviews in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zoals moet blijken uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde klacht, dat hij daarom niet begreep waarom hem vragen werden gesteld in verband met zijn geaardheid, dat hij dacht dat deze vragen irrelevant waren en dat hij in die context het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lichtzinnig heeft opgevat. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële redenen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek en waarom hij asiel aanvraagt in België, waarop verzoeker ontkennend antwoordde. Verzoeker antwoordde bevestigend op de vraag of hij tijdens dit eerste gehoor dingen niet heeft vermeld die toch relevant zijn voor zijn asielaanvraag. Een van deze dingen die verzoeker onvermeld liet is het feit dat hij homo is en er heel wat homofobie is in zijn land (notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Aangezien verzoeker aldus bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid een essentieel element uitmaakt in zijn verzoek om internationale bescherming, hoeft het niet te verbazen dat hij hierover vervolgens door de “protection officer” uitgebreid werd bevraagd en kan verzoeker niet in alle ernst en redelijkheid voorhouden dat hij deze vragen irrelevant achtte.

Waar verzoeker in dit verband nog opmerkt dat hij ook niet werd bijgestaan door zijn toenmalige advocaat tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kan niet worden ingezien en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing, temeer daar het aan de advocaat niet is toegestaan om tussen te komen tijdens het gehoor. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op verzoekers verklaringen.

Ten overvloede wenst de Raad nog te wijzen op volgende van verzoekers verklaringen: *“Neergelegde foto’s m.b.t. situatie Venezuela **Wat wenst u hiermee aan te tonen?** Om jullie te tonen hoe het in mijn land gaat momenteel. Ik vraag niet zozeer politiek asiel, ik vraag eerder bescherming en humanitaire steun aan de Belgische overheid. Als de rust terugkeert in Venezuela, dan zou het me niet uitmaken dat ik wordt teruggestuurd.”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Deze verklaringen doen in verdere mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid.

2.6.3. Verzoeker haalt daarnaast problemen aan met de guerrillabeweging dichtbij de goudmijnen van Guayana. Hij stelt dat hij er in september 2017 door de guerrillabeweging werd weggejaagd, dat hij al zijn spullen diende achter te laten en dat hij er sindsdien niet meer mocht werken (notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker slaagt er echter niet in te verduidelijken waarom hij deze guerrillabeweging thans nog steeds zou hoeven te vrezen. Zo kwam hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan *“ik weet niet of die mensen die alles van me hebben afgenomen, mij nog aan het zoeken zijn”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Ook in het verzoekschrift blijft hij steken in vermoedens en speculaties van zijnentwege waar hij stelt dat het niet uitgesloten is dat hij in geval van terugkeer opnieuw problemen zal kennen met de guerrilla. Het hoeft geen betoog dat verzoeker er op basis van dergelijke verklaringen geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat hij in de toekomst nog problemen met de guerrillabeweging hoeft te verwachten.

2.6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) Van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“(…) Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u de economische omstandigheden in Venezuela vreest en dat u er vreest te sterven van de honger (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5). U legde in dit verband een aantal foto’s neer van betogingen naar aanleiding van het gebrek aan voedsel in Venezuela, waaraan u zelf nooit heeft deelgenomen (CGVS, p. 18-19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u de eigenaar bent van een appartement in Caracas (CGVS, p. 7) en dat u inkomsten had uit arbeid. Uw inkomsten bleken net voldoende te zijn om zowel u als uw broers te onderhouden en u stond een deel van uw loon af om uw kind te onderhouden: dit was meer dan het minimumloon (CGVS, p. 11; p. 17). Bovendien blijkt uit de inhoud van uw paspoort dat u in het verleden, meer bepaald van 8 april 2016 en tot 6 mei 2016, in staat was om een reis naar het buitenland, meer bepaald naar de Dominicaanse Republiek, te financieren en van daaruit naar Venezuela terug te keren. Ook was u in staat om in december 2017, met financiële ondersteuning van kennissen in Spanje, een reis naar Europa te financieren (CGVS, p. 4).*

Aan de door u beweerde inbeslagname van uw spullen waarmee u in de mijn werkte (CGVS, p. 20), kan, zoals hierboven aangegeven, geen geloof gehecht worden. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen." Met de loutere verwijzing naar de socio-economische crisis in Venezuela, de argumentatie dat hij in geval van terugkeer geen werk meer heeft en er voedselschaarste en onveiligheid heerst en de stelling dat het feit dat hij een appartementje heeft niet betekent dat hij niet zal blootgesteld worden aan de gevolgen van de crisis waarmee Venezuela te maken heeft, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Venezuela. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich steeds zelfredzaam heeft getoond en in staat was om in zijn levensonderhoud en dat van zijn familie te voorzien. Hij brengt geen overtuigende argumenten bij waarom hij hier in geval van terugkeer niet meer in zou slagen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.7.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht het volgende wordt overwogen: *"In verband met uw vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS, p. 20), betwist het Commissariaat-generaal niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond – u kende nooit problemen met de Venezolaanse autoriteiten en u had in Venezuela geen politieke activiteiten (CGVS, p. 18) –, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit, temeer daar u in 2016 al in het buitenland heeft verbleven en toen probleemloos naar Venezuela kon terugkeren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing."* Deze motieven blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die door verzoeker niet met andersluidende informatie wordt ontkracht, dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit deze informatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdrijven wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes.

Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het geweld kadert bovendien niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Dienvolgens komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7.5. Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct het volgende op: *“Betreffende het ontbreken van gezondheidszorg in uw land - het is onder meer heel moeilijk om aan medicatie te geraken - (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 19), kan erop gewezen worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of (uw) medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dat de gebrekkige gezondheidszorg in Venezuela al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen in de gezondheidssector dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”* Verzoeker voert in het verzoekschrift geen verweer tegen deze motieven, die dan ook overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.8. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken worden in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *“Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw reisroute wordt immers niet getwijfeld. Dat er geweld is in Venezuela en dat delen van de bevolking honger lijden, zoals u met de foto's over de algemene situatie in Venezuela wenste aan te tonen, wordt evenmin betwist. Hierboven is echter reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat u er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”* De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift werden hoger reeds in aanmerking genomen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER